

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

13. Discipuli autem increpabant eos.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39463

nentia in hominis potestate non fit. Sic enim ipse Calvinus Calvinus
sibi con-
 sibi planè contrarius alio in loco affirmat his verbis. *Ne ta-*
lem castrationem in hominis sitam esse potestate quis putet, con-
cludit Christus: Qui potest capere, capiat. Hæc ille Institur.
 lib. 2. cap. 8. num. 42. At verò sicut de fide docet accuratè Au- De Spir.
& lit.
cap. 30.
Ioan. 1.
 gustinus *illam esse in potestate hominis, sed hanc potestatem*
nullam esse nisi à Deo data sit, iuxta illud D. Ioannis, Dedit
eius potestatem filios Dei fieri his qui credunt in nomine eius: sic
 omnino continentia perpetua sita est in potestate hominis,
 sed hæc potestas nulla est nisi à Deo detur: *quia non omnes*
capunt verbum hoc, sed quibus datum est. Dicit ergo Chri-
 stus, *Qui potest capere, capiat:* id est, qui habet à Deo hanc po-
 testatem, qui iam ex Dei dono voluntatem & propositum
 continendi habet, contineat. Posse in Scripturis circa Dei
 cultum significat, habere voluntatem faciendi, sed utique ex
 Dei dono. Dixit Iosue suis Iudæis. *Non poteritis servire Do-* Iosue 24.
mino. In quibus verbis non negat in eorum potestate hoc ef-
 se situm, sed de voluntate dubitat. Quare illis statim respon-
 dentibus, *Nequaquam ut loqueris ita erit, sed serviemus Do-*
mino; concludit Iosue: Testes vos estis quia ipsi elegeritis vobis
Dominum ut serviatis ei. Iam posse eos agnosci, quia volue-
 runt & elegerunt hoc facere. Sic Christus in Euangelio. *Si* Marc. 9.
potes credere, omnia sunt possible credenti. Haud dubiè posse
 credere, in proprio sermone, commune est omnibus, quia na-
 turæ est hominum, sicut ipsum credere gratiæ fidelium. Sed
 posse credere hoc loco significavit Christus, *Si vis credere:*
 quia illud demum posse facere censetur, ad quod faciendum
 necessaria omnia præsidia habemus, maximè autem & im-
 primis ipsam voluntatem faciendi. Patres igitur hoc loco ex-
 positam esse docent omnibus continentia virtutem qui eam
 capere volunt. Dei enim gratiam omnibus eam expetentibus,
 & implorantibus paratam esse.

13. Discipuli autem increpabant eos.

In reparationem hanc discipulorum, interpretantur veteres,
 quòd ex zelo proficisceretur, quo & honori & quieti Do-
 mini sui consulere volentes, hanc paruulorum oblationem
 respuebant, existimantes vel ex honore tanti Magistri non
 esse ad paruulorum curam se dimittere, vel hanc ab illo quasi
 molestiam alioqui occupatissimo remouere cupientes. Hoc
 exemplo facile colligitur, peruersos esse iudices, qui ex car-
 nis

nis suæ sensu æstimant Christum. Subinde enim fit, vt ita & debito honore eum spolient, & quæ minimè ei competunt, sub specie honoris ei affingant. Calvinus hoc posterius arripens, idem crimen Catholicis impingit, sed huiusmodi prolato exemplo, quod prioris criminis eum reum constituit. Sed primùm in genere ludit ac dicit. *Hinc nata est immensa superstitionum congeries, quæ fictitium Christum mundo induxit. Quare discamus non aliter de ipso sentire quàm ipse docet, nec aliam illi induere personam quàm à Patre fuit imposita.* Hæc adhuc in genere rectè dicuntur, & ipsum Calvinum omnesq; hæreticos propriè perstringunt, qui Christi doctrinam in Evangelio traditam nefariè corruptentes (vt in vno Caluino iam frequenter ostendimus, magisquè adhuc ostendemus) longè aliter de Christo sentiunt quàm Christus docuit, aliamque prorsus ei induunt personam quàm ei à Patre imposita fuit. Christo à Patre hæc persona imposita fuit, idèq; imprimis & maximè, vt redimeret nos ab omni iniquitate, & mundaret sibi populum acceptabilem, sectatorem bonorum operum: vt sanguis eius emundaret conscientias nostras ab operibus mortuis, vt essemus noua creatura, seu eius factura, creati in illo, seu per illum, in operibus bonis quæ preparauit Deus vt ambulemus in illis: Denique, vt in nouitate vitæ ambulantes nõ seruiamus ultra peccato, sed liberati à peccato serui simus iustitiæ, habentes gratiam per quam seruiamus placentes Deo. Quæ omnia docent Christum esse iustificatorem nostrum seu iustitiam & sanctificationem per Spiritum gratiæ suæ, cuius beneficio non seruiamus nunc peccato, sed ambulamus in bonis operibus placentes Deo. Calvinus autem cum aliis hodie hæreticis omnibus aliam personam Christo affingit, vt sit iustificator noster, seu iustitia & sanctificatio nostra, per imputationem iustitiæ suæ, manente in nobis immunditia perpetua peccatorum, ac seruitute tanta, vt legem mandatorum obseruare, aut in operibus bonis, quæ Deo placeant, ambulare non possimus, ideòquè sola fide tum iustificari tum saluari debeamus. Sic homines isti impij non superstitionum sed impietatum immèsa congerie fictitium Christum mundo induxerunt.

Abominanda Caluini vox.

Nunc in particulari vt Calvinus nos accuset, dissimulandum non est. *Videmus (inquit) quid in Papatu contigerit. Magnam se Christo honorem deferre putarunt, si coram panis frustulo se prosternerent. Fœtida coram Deo abominatio.* Hæc os illud impurum & fœtidum hoc loco euomuit. Impurus & fœti

fœtidus hæreticus, Deoque & Angelis abominabilis, panis frustulum vocat, de quo Christus ipse dixit: *Hoc est Corpus meum quod pro vobis tradetur.* Et rursus: *Panis quem ego dabo, caro mea est, quam ego dabo pro mundi vita.* De quo Paulus dixit: *Qui hunc panem manducat indignè, iudicium sibi manducat, non dijudicans corpus Domini.* Annon & impius Calvinus hunc panem ore impuro tractans indignissimè iudicium sibi tractavit, non dijudicans corpus Domini, sed frustulum panis per summum contemptum illud appellitans? *Abominatio desolationis*, & fœtida coram Deo abominatio est hæc impurissima Calvinii doctrina, qua iuge tollens sacrificium, frustulum panis substituit. Hic videlicet detracta larua suam personam Calvinus demonstrat. Alibi sacram Cœnam vocat, *sacrum epulum*, & communionem sacram, in qua corpus Christi verè nobis exhibetur, non secus ac si Christus ipse præsens aspectui nostro obijceretur, ac manibus atrectaretur. Hæc ille in Institutione sua. Aut ergo ibi impostor, aut hic blasphemus est. Aut ibi contra animam suam mentitus est, aut hic Christum ita verè exhibitum ac si præsens aspectui nostro obijceretur, pro frustulo panis habet. Nisi fortè etiam coram Christo præsente, & aspectui nostro sese obijciente prosternei, fœtidam coram Deo abominationem, Calvinus iudicet. Ceterum de legitima venerabilis huius Sacramenti adoratione, contra fœtidam Calvinii & abominandam blasphemiam, latè disputauimus in Prompt. Catholico. Sicuti etiam quomodo Christo Mediatori Sanctorum inuocatio nihil repugnet (quod alterum hoc loco Calvinii exemplum est, & obsoleta accusatio) eodem in opere accuratè explicuimus, in Dominica 7. post Pentec. ad illa verba, *In vestimentis ouium*, &c. vestimento 21. & in die SS. Philippi & Iacobi, ad illa verba, *Nemo venit ad Patrem nisi per me.*

Matt. 25.

Ioan. 6.

1 Cor. 11.

Calvini

larua hy-

pocritica

detrabi-

tur.

Institut.

lib. 4. cap.

17. nu. 3.

In die ve-

nerab. Sa-

crament.

17. Si vis ad vitam ingredi, serua mandata.

Quum hæc Christi doctrina mandatorum Dei obseruationem ad vitam æternam necessariam esse manifestè demonstret, vt & in Prompt. Cath. latius ostensum est, Calvinus totam hanc historiam totamque doctrinam nefariè corrumpit, quod ad Euangelicæ veritatis puritatem retinendam necessariò expendendum est. Primùm totum statum quæstionis ab hoc adolescente propositæ, & causam quarrendi penitus inuertit. *Venit (inquit) ad Christum non insidiosè,*

Dom. 12.

post Pent.

Mandato-

rum obser-

uatio ne-

cessaria.